

Neoridendo

Scipiri, o mie
Volumul 1: Violet

23 august 2005

LETRAS
Promovăm autorii români

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României NEORIDENDO

Sclipiri, o mie / Neoridendo. - Snagov: Letras, 2020
vol.

ISBN 978-606-071-060-8

Vol. 1 : Violet. . - ISBN 978-606-071-081-3

821.135.1

Credite imagini copertă și interior: Autorul.

Întreaga responsabilitate pentru conținutul acestei cărți
aparține autorului. Copyright 2020, Neoridendo. Această carte
este protejată de legea dreptului de autor.

Carte distribuită de www.piatadecarte.net

email: office@piatadecarte.com.ro

Comenzi la tel. 021 367 5228 // 0787 708 844

Pentru solicitări de publicare vă puteți adresa editurii, pe mail:
edituraletras@piatadecarte.com.ro

Editura Letras / www.lettras.ro

contact@lettras.ro

Cuprins

CUVINTE-ÎNAINTE.....	5
SCLIPIREA I.....	5
SCLIPIREA II.....	7
SCLIPIREA III.....	9
SCLIPIREA IV.....	12
SCLIPIREA V.....	15
SCLIPIREA VI.....	16
SCLIPIREA VII.....	19
SCLIPIREA VIII.....	21
SCLIPIREA IX.....	22
SCLIPIREA XIV.....	23
SCLIPIREA XV.....	24
SCLIPIREA XVIII.....	25
SCLIPIREA XXXIX.....	28
SCLIPIREA XL.....	29
SCLIPIREA XLII.....	30
SCLIPIREA LXII.....	31
SCLIPIREA LXXXVI.....	32
SCLIPIREA XCII.....	33
SCLIPIREA XCV.....	35
SCLIPIREA CI.....	37
SCLIPIREA CIII.....	38
SCLIPIREA CVIII.....	39
SCLIPIREA CXI.....	40
SCLIPIREA CXIX.....	41
SCLIPIREA CXXIX.....	42
SCLIPIREA CXL.....	44
SCLIPIREA CXLII.....	50
SCLIPIREA CXLIII.....	51
SCLIPIREA CXLVIII.....	52
SCLIPIREA CL.....	55

SCLIPAREA CLI.....	56
SCLIPAREA CLII.....	57
SCLIPAREA CLXII.....	58
SCLIPAREA CLXXII.....	59
SCLIPAREA CLXXXIX.....	60
SCLIPAREA CXCI.....	62
SCLIPAREA CCII.....	63
SCLIPAREA CCX.....	64
SCLIPAREA CCXI.....	65
SCLIPAREA CCXIV.....	66
SCLIPAREA CCXCV.....	67
SCLIPAREA CCXXXVIII.....	68
SCLIPAREA CCXCI.....	70
SCLIPAREA CCXCVIII.....	72
SCLIPAREA CCC.....	73
SCLIPAREA CCCVI.....	74
SCLIPAREA CCCX.....	75
SCLIPAREA CCCXII.....	76
SCLIPAREA CDXI.....	77
SCLIPAREA DI.....	78
SCLIPAREA DIV.....	79
SCLIPAREA DX.....	80
SCLIPAREA DXI.....	83
SCLIPAREA DCX.....	84
SCLIPAREA DCXXXI.....	85
SCLIPAREA DCLXVI.....	86
SCLIPAREA DCCX.....	93
SCLIPAREA CMXCVIII.....	94
SCLIPAREA CMXCIX.....	95
SCLIPAREA M.....	97
REFLECȚII, SFATURI, ETC.-URI.....	100

CUVINTE-ÎNAINTE

Inocență, Bucurie, Ușurință, Jocuri, Trezire, Polilateral, Subtilitate, Relaxare, Suprem, AltCeva

SCLIPAREA I

Stăteam în casă și priveam pe geam... un gând cutezător mă purta afară și mă vedeam de sus, la geam, privind. Spiritul meu executa treceri rapide, care cândva au părut imposibile. Mă identificam cu orice urmă de existență, siguranța de care dispuneam fiind întemeiată (pe) străpungerea pământului de către tulpina plantelor, coroziunea pietrelor sau aburul deasupra apelor, Totul fiind transformare.

Roțița cea mică, participantă, era împărțită în mod universal, fără de care Nimic nu există.

Realizând aceste maniere fine de prezență, plecăm spre stele cu o viteză neînchipuit de mare, parcurgând spații virtuale, unde viteza luminii era o „sticlă spartă-n stradă”.

Aceste sclipiri mă ajută să intru în contact cu tine, încerc să-ți gândesc tablourile mele înapoiate... E bine totuși că nu râzi și poate mă înțelegi; este un sentiment de parcă privesc tot mereu în oglindă.

Doresc să îți aduc omagii de aici, de pe Pământ, dar tu le generezi, de fapt, în mintea mea și parcă te bucuri de gesturile pe care le faci pentru tine, căci eu mă bucur și singur ești, iar nimic nu te poate susține. Tristețea este a noastră și o cunoști prin noi, la fel și bucuria. Încerc să fiu aidoma ție, dar tu ești veșnic. Dacă mă iei să mă înveți, numește-mă însoțitor, nu stabili legi și reguli, căci sunt cel mai ușor de ignorat, oferă pură libertate, nu liberă alegere, aceasta fiind măsura de neîntrecut, plăcută mie. Sunt nehibzuit de multe ori și îmi lipsește acel ceva ce tu îl ai, pretinzând a fi deasupra și dedesubt. Oferă, fii primul, căci ești părinte. Dă-mi sfaturi, le primesc, fă-mă să simt puterea ta, ajută-mă să fiu cu apropierea mea, oriunde fiind acasă - asta este ceea ce mă înconjoară în această viață, care te întreb încă o dată, de ce o dai? Acesta este începutul? Lasă-mă să te cunosc, o mână prietenească ajunge...

Atunci, din adâncurile mele, s-a făcut simțită o prezență continuă. Am privit în primii ochi ieșiți în cale. Acolo te-am văzut și, cumva, înțeles

SCLIPAREA II

Se-ntâmplă acele fenomene ce vin și ne prind în mreaja lor. Sunt acele lucruri care pot avea o strălucire magică, mentalul nostru nedefinind complet forma lor, dar fascinația acestui fapt ne atrage din ce în ce mai mult pe calea undelor imaginare, o lume iluzorie, unde totul se prezintă în forma ideală pe care noi o dorim.

Suntem predispuși a rămâne mult cuprinși de acest sentiment pe care perfecțiunea îl poate emana dintr-un om, o liniște mentală completă; ochii privesc printre rânduri, iar Nimic nu capătă forme, mai bine spus, preia formele idealurilor noastre. O stare latentă de prim moment, privită din exterior, aidoma unei căderi în spații nedefinite.

Suntem acolo, la capătul barierelor cotidiene, stăpâni asupra lumii noastre interioare, visând și predicând în noi pentru o zi de mâine mai bună. Muzica sentimentelor noastre devine maleabilă, capătă un „gust” ce poate fi descris în stilul prăjiturii pe care o primeam pe vremuri, în copilărie, după care pofteam probabil zile în șir.

Totul veșnic. Lumea. Lumea visurilor noastre e dorința primordială de a rămâne copii, nestingheriți, veseli, prietenoși. „Vreau afară!”. Unde AFARĂ? Vreau să-mi extind spațiile mentale, vreau în afara

atmosferelor închise, vreau un ocean infinit de libertate, vreau ca eu să nu exist decât prin tine, vreau să nu fiu singur în lume sau în Univers. Deschid ochii: lumea mea de vis, unde ești? Motoarele-mi sonorizează iluzia, văd fețele încruntate de suferință și griji, văd mizerie, durere, moarte deplină și, mai ales, singurătate. Suntem singuri în lume și în Univers, oriunde ne îndreptăm gândurile frugale, singuri în fața problemelor permanente de rezolvat, deși suntem acasă. Nu găsim soluții, nu simțim minunea Adevărului și a Dragostei. Dacă am alege aceste mărimi puțin proliferate, am fi, în lumea cotidiană, eronați și cu siguranță mai „mici și slabi”. Copii ai cantităților, sprijiniți în material. Viitorul este în fața noastră! Cu ce îl întâmpinăm? Cu pregătirea sumară pentru o defuncție simplă, când nu are rost să ne mai punem măcar întrebarea dacă și nemurirea mai are loc pe undeva în buzunarele minții noastre?

Exist eu oare?

Trebuie s-arăt că simțurile-s călătoare

Și corpul, fără mine, nu are vreo valoare?

Eu nu pot să mai simt, să văd și să miros,

Urechile n-aud, cuvinte n-am mai scos.

Eu sunt atunci tot eu, dar eu atunci ca sine,

E bine să mai știu de e corpul cu mine?

Și dacă corpul meu nu e, nu mai exist eu oare?

Eu sunt atunci tot, El, în nesfârșita zare.

SCLIPAREA III

Este fascinant infinitul – unul mental, plauzibil în teorii argumentate cu ajutorul unui amalgam de realități materiale și sperate. Dorim un fundament capabil de a ne susține în această viață, de aceea, ancorarea în material nu este suficientă, lumea gândurilor ocupând o parte din scurgerea timpului, dând naștere unei lumi deosebite, în care majoritatea evenimentelor sunt practic imposibil de a fi demonstrate, fiind lipsite de substanță, așa-numitul imaterial, acel ceva trecut în atemporalul Univers, o lume creată pentru noi, un mod de a ne defini originea și spiritul vieții.

Un câmp „nelimitat” de activitate pentru ființa noastră temporară, dimensiune în care legea centrală poate fi definită calculând orice detaliu și ridicându-l la o putere infinită, având ca rezultat o indefinire capabilă de a susține orice teorie, o lume a oricărei posibilități.

Suntem canalizați nolens-volens, trecem într-o perioadă în care complexitatea alcătuirii noastre ne permite extragerea ideilor din conexiunile cerebrale, apoi exprimarea prin procese, în măsura în care corpul orientat nervos are posibilitatea de manifestare.

Fără o suprafață materială, ideea ar fi inexistentă, la fel ca și manifestarea. În momentul în care depunem efortul de comunicare, suprafața există, există absolutul, există Universul în care ne putem ancora prin ideile și exprimările noastre. Fără conștiința acestui fapt, un corp ar fi supus direct unor iregularități, imprimându-i aceeași manifestare ca și a Universului dat. Conștiința ne permite separarea de existență, pentru noi infinitatea (de necuprins în dorința noastră de a defini totul) fiind singura mărime recunoscută căreia ne supunem direct, aptă de a imprima oricând legi noi Universului în care noi existăm.

Prin ivirea entităților umanoide apare fenomenul de conștiință umană, care ne dă posibilitatea de a ne identifica în această infinitate și, mai departe, de a dezvolta instrumente de manifestare în raport cu mediul înconjurător căruia ne subordonăm în funcție de posibilități și orientare. Acest ansamblu mental reprezintă o construcție proprie și unică fiecăruia, cauza fiind unicitatea complexelor din care suntem alcătuiți.

În forma primordială este de acceptat că absolut tot este construit pe baza detaliului energetic, formei primare de manifestare în Univers, însă modelarea acestei energii în procesul de formare de tip umanoid și nu numai se produce diferit de la caz la caz, atât suprafața, cât și interiorul fiind, în forma lor

temporară, unități degenerabile aparte și deosebite una față de oricare.

În ansamblu, putem spune asta, însă, probabil câteodată numai în mici, dar existente detalii de suprafață sau de interior. Suntem ați de a împărtași o părere provenită din exterior, de a o analiza sau a fi în total dezacord. Starea de suprafață, supusă analizei simțurilor, este la fel de procesată ca și o părere într-un interval limitat, suprafața fiind, ca și entitatea noastră, supusă transformării continue.

Energia este infinită, absolută și singurul Adevăr. Orice altă formă existentă sau inexistentă este subordonată acestei mărimi și poate fi încadrată în timp și spațiu, fiind supusă transformării continue. Dacă prin persistență putem denumi faza distinctă, Adevărul poate fi doar înțeles, își pierde însă valoarea în faza imediat următoare, explicativă. Dacă este cerută o afirmație, putem spune că energia este singurul și realul perpetuum mobile.

Energia constituie transformarea în cele mai subtile posibile sau nouă imposibile forme. Acestea nu pot fi definite din cauza limbajului oricând prea simplu, suplimentar lipsite de material sau de forme clare de manifestare. Din această cauză, eliberările imense ale cantităților de substanță, cele mai cunoscute nouă fiind Universurile, nu pot fi demonstrate corect. În schimb, la nivelurile accesibile observației și așa-numitei științe, relativ orice poate fi definit.

Acolo unde știința poate pătrunde, acolo aflăm și noua frontieră. Urmează o posibilă reformulare a tot ceea ce a fost până în acel moment cunoscut, posibile fiind chiar și schimbarea principiilor etice

(în baza conștiinței reevaluate). Pe lângă știință, există efortul de penetrare spirituală, noi chestionând Adevărul temporar în căutarea drumului către Absolut, definind nemărginirea ca singurul Adevăr, acesta căpătând în mod convențional numele de Creație, dacă putem spune așa, locul de unde am plecat în mica incursiune.

Deci, Creația fiind dată, se pune întrebarea: poate fi aceasta, la rândul ei, o mărime subordonată și împreună cu alte mărimi negândite încă, în stare să creeze ceva mai puternic decât Adevărul? Dacă „totul este posibil” este pus în aplicare, observăm că întrebarea primește un răspuns pozitiv. Dar rezultatul obținut se află peste puterea gândirii sau, mai bine zis, a exprimării, aflându-ne din punct de vedere compozițional la demarcația subțire a rațiunii, respectiv irațiunii, o pură și simplă îndeterminantă.

În observațiile religioase însă, Creația tronează asupra rațiunii, fiind interzis a merge mai departe. Paradoxal, în acest Absolut, există un singur principiu, și anume al liberei alegeri. În această maximă dimensiune a unei libertăți anarhice, unde reguli au loc, dar neurmând o regulă matematică prea cunoscută nouă, poate și lipsite de preferințe, îmbrăcând forme raționale și conceptuale generatoare

de adevăr temporar, găsim indeter-minantă o varia-bilă spiritual imposibil de exprimat.

Ca o concluzie de moment, putem spune că Adevărul este secvența admisă rațiunii umane, de contemplare a existenței. Putem construi pe acest fundament? O formulare principală de conduită umană, unde libertatea de a alege trebuie să fie instrumentul principal al societății umane, accesibil tuturor.

SCLIPAREA V

Am coborât din visul de altădată. Eram noi, acolo sau aici, doar prietenul meu K probabil si-ar fi dat seama lăsând insecta să ia o decizie. Oricum, era foarte clar despre ce gândeam la unison, dar clipele erau așa de nemiloase, plecau furând imagini fragile în construcție, rămânând doar o cenușă neuronală, material gri, un pic mai închis, nefolositor. Ce mai putea fi amplu?

Ne uitam unul către celălalt, muți de uimire, pasul fiind ținut pe loc și ne întrebam la ce bun o fi jocul a/dis-pariției. La ce bun, la ce bun, de ce o astfel de întrebare materialist dialectică?

Nu e vreo vină celebră faptul că altfel nu puteam procesa, repede, repede, totul matematic. Apoi piramida, partea de geometrie a societății, ordinea și disciplina sistemului. Tu chiar vrei să faci ordine din ce e dat și neînțeles clar? Bine, atunci explică unde pleacă diseminările miilor de ani; nu vezi cum te joci de-a maturul cu naturalul, încercând a impresiona mulțimi Euler imaginativ supuse împăratului. Imposibil să fie așa de plutitor, să nu-ți dai seama că te privim pe sub sprâncene. Mai așteptăm, pentru că încă nu este sezonul de mure. Poate acestea sunt doar scorniri și scapi. Dar tot printre scursori și reciclabil ești și tu.

Îți zic, e de vis!